SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 100. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 28, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 28-го ТРАВНЯ 1992. Ч. 100. РІК XCIX.

ЗНАЙШЛИ НОВІ ДОКУМЕНТИ У СПРАВІ І. ДЕМ'ЯНЮКА

Єрусалим, Ізраїль. — Агентство Ассошіейтед Пресс повідомило, що міністерство юстиції Ізраїля публічно опублікувало заяву про те, що воно розпоряджає новими „доказами", що Іван Дем'янюк, українець з Клівленду, якого Ізраїльський суд вже засудив на кару смерти за нібито масові вбивства в концентраційному гітлерівському таборі Треблінка в Польщі, таки був наставником в одному з концтаборів, але не в Треблінці.

Очевидно ізраїльська, а також жидівська преса й інші засоби масової інформації постаралися про поширення цієї вівстики, хоч раніші інформації і документи, які оборона вишукала в архівах совєтського НКВД-КГБ, дово промовчувались і ставились під сумнів.

Йорам Шефтель, адвокат І. Дем'янюка, який, доречі, вніс апеляцію до апеляційного найвищого сусу Ізраїля, назвав заяву міністерства юстиції і головного прокуратора Майкла Шакеда „чистою провокацією і пропаґандою" для того, щоб притемнити доказову документацію, яку тепер розглядає апеляційний суд.

Згідно із заявою міністерства і генерального прокуратури, „доказові" нові документи проти І. Дем'янюка були знайдені в архівах Вільнюса. Жодна з названих установ не дає від себе пояснення чому якраз у Вільнюсі мали б знаходитися компромітуючі документи проти Дем'янюка. Адвокат Шефтель і зацікавлені обороною особи, включно з членами родини, не сумніваються, що це фальшивка, завдання якої є дати в руки суддів апеляційного суду безвартісний папірець, що міг цілком добре бути спродукований будь-якою розвідкою. В „документі" сказано, що в Майданеку командант табору покарав чотирьох охоронників, серед яких фігурує також прізвище Івана Дем'янюка. Брехні про масові вбивства в Треблінці не можна легально обсунувати, тож треба було видумати іншу історійку проти засудженого, — каже Шефтель, хоч засуд базований на брехні вийде на верх скоріше, чи пізніше.

„А де ж подівся Іван Ґрозний, — запитує оборона, — бож це його, а не вартівника І. Дем'янюка судив ізраїльський суд".

Представлені обороною совєтські документи говорять, що І. Ґрозним була зовсім інша особа, Іван Марченко, і це перекреслювало цілковито висновок цілого процесу і обвинувачення. Треба було рятувати престиж суду, головного прокуратора Шакеда і держави Ізраїль. Для цього й появилися „нові документи" з Вільнюса. Верховний суд розгляне незабаром документи обидвох сторін. а який буде вислід цього розгляду, не тяжко догадатися, — кажуть спостерігачі.

Американський щоденник пригадує, що Кравчук важливіший, як Ґорбачов

Філядельфія, Пенн. — Місцевий щоденник „Філядельфія „Інквайрер" з датою 13-го травня аналізує у редакційній статті захоплення американського політичного світу, як також цілого населення відвідинами Міхаїла Ґорбачова та його дружини Раїси.

Стаття звертає увагу, що Ґорбачову і тим разом зроблено привітання немов героєві, бо тим можна іти по лінії найменшого спротиву, а не звертати уваги на усі поважні проблеми, які він залишив по собі з хвилиною відходу з посту президента СССР. Американці — пише автор, — були так вдячні Ґорбачову, завдяки якому розлетівся СССР, що зовсім не застановляються над тим, що тепер діється на цій території. Тому вигідно всім симпатизувати з Ґорбачовим, бо він тепер виглядає немов один „із нас" у своїй західній подобі, збиранні фондів на свою фундацію, на прийняттях, що йому влаштовували такі популярні особи, як колишній президент Рональд Реген.

Це й було причиною, на думку автора статті, що знімки М.Горбачова поміщувались на перших сторінках американської преси, а відвідини президента України Леоніда Кравчука проминули майже без згадки. Це тому, що Л. Кравчук пригадує усім, як неупорядковані є різні проблеми у світі. Україна, якої президентом є Л. Кравчук, має 52 мільйони населення і нуклеарну зброю, але потребує тепер помочі зі Заходу в технології та інвестиціях. Однак ЗСА не є тепер в настрої і спромозі помагати, бо має свої проблеми. Тому, коли відбувалася пресова конференція Кравчука з Бушем, більшість питань журналістів торкалася подій в Лос Анджелесі, а присутність Президента України зігнорували. Але, на думку „Філядельфія Інквайрер" Л. Кравчук і Б. Єльцин, що приїжджає до ЗСА в червні були і будуть важливіші для майбутнього ЗСА, як М. Ґорбачов. Цей останній тільки промовляє, але Кравчук і Єльцин будують майбутнє двох европейських сильних держав із нуклеарною зброєю.

Президентом Австрії став Т. Клестіль

Відень, Австрія. — Новим президентом Австрії став один з відомих дипломатів, колишній амбасадор Австрії у Вашінгтоні Томас Клестіль.

Т. Клестіль замінив Курта Вальдгайма, репутація якого ніяк не сприяла поширенню дипломатичних відносин Австрії, бо йому приписували співпрацю з нацистами. 59-річний Т. Клестіль, який виступав кандидатом від консервативної Народної партії, здобув 56 відсотків голосів виборців. Його суперник, колишній міністер транспорту і державної промисловости Рудольф Штрайхер, який представляв правлячу Соціял-демократичну партію, отримав 42 відс. голосів.

Курт Вальдгайм, який був колись генеральним секретарем ООН, не добивався переобрання. Під час виборчої кампанії його ім'я було чути рідко. Правда, колки Клестіль переконував виборців у своїх чудових якостях, він згадував свій міжнародний досвід і заявляв, що на випадок обрання стане „активно діючим президентом", ніби підкреслюючи, що буде проводити іншу політику, ніж Вальдгайм.

З обранням Т. Клестіля міжнародна політична ізоляція, яку зазнала Австрія в період президентва Вальдгайма, буде, без сумніву, іншою. Новий президент приступає до виконання своїх обов'язків 8-го липня. Як і в 1986 році, будучи амбасадором Австрії у Вашінгтоні, він намагатиметься переконати З'єднані Стейти не вважати К. Вальдгайма „небажаним чужинцем".

В МОСКВІ РОЗПОЧАВСЯ ПРОЦЕС ПРОТИ ЗМОВНИКІВ

Москва. — Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Сердж Шмеманн інформує у числі з 26-го травня, що в понеділок, 25-го травня, два представники президента Російської федерації Бориса Єльцина, Сергей М. Шахрай і Александер А. Котенков, які очолюють урядову комісію, що заступатиме інтереси теперішнього уряду на процесі змовників, скликали пресову конференцію і заявили, що вони розпоряджають тепер додатковими документами. Ці документи будуть представлені на процесі, що вже розпочався у вівторок, 26-го травня, в Москві.

Документи походять із засекречених архівів КГБ і вони доказують, що підсудні, найвищі представники Комуністичної партії, уряду, КГБ і військового генералітету, треба судити за спробу державного перевороту, але також взагалі за злочини проти людства і додатково за нелегальну, але апробовану Політбюром програму доставі зброї для скрайніх палестинських груп, які мали використати цю зброю проти Ізраїля і „американських інтервенціоністів" на Близькому Сході.

С. Шахрай заявив кореспондентам, що тисячі таких документів будуть представлені найвищому судові Росії, конституційно встановленому вже урядом президента Б. Єльцина. Шахрай оспорював думку, що заборонена тепер Комуністична партія була нібито популярною громадською всекраїновою організацією. Він радше вважає її механізмом політичної сили і диктатури, яка при допомозі міліції, КГБ і війська, встановила механізм контролі над політичним й іншим життям та перебрала контролю над всіма урядовими структурами.

Шахрай і Котенков заявили, що вони, при допомозі документів, постараються перетворити суд над змовниками у „другий нюрнберський процес".

Документи Центрального Комітету КПСС наявно доказують, що комуністи створили тоталітарну державу, у якій вони навіть державні гроші вважали „своїми". Крім того Компартія без дозволу уряду фінансувала соціялістичні і марксистські організації в цілому світі, дуже часто коштом вбогости власного народу.

Західні спостерігачі не виключають знову ж таки нелегальної активности комуністів і партократів для того, щоб підвершити авторитет суду і уряду Б. Єльцина. Мешканці і постійні західні кореспонденти вже тепер помітили пожвавлену активність серед комуністів і партократів, які, правдоподібно, готуються до масових виступів і багатолюдних демонстрацій під час процесу.

ФІЛЬМ ПРО УКРАЇНУ У ВАШІНГТОНІ ТА БАЛТИМОРІ

Вашінгтон. — Новий англомовний документальний фільм „Україна — третій шлях до незалежности" (автор і продюсер — Люба Дмитрик) буде показаний тут у залі церкви св. Андрія у п'ятницю, 5-го червня о год. 7:30 вечора. Висвітлення організує Вашінгтонська Група; телефон для інформацій (703) 573-6118. Вищеназваний фільм зможуть оглянути також мешканці Балтимору в суботу, 6-го червня о год. 7-ій вечора в залі церкви св. Михаїла. Показ організує організація ФДУ. У справі інформацій слід телефонувати на число (301) 828-6922.

Д-р М. Куропась дає низку доповідей

Чикаго, Ілл. — Відомий активіст у політичному світі ЗСА, д-р Мирон Куропась, підготовив на місяць червень низку доповідей в різних містах ЗСА для української громади на тему: „Україна і ЗСА; від Вілсона до Буша".

Д-р М. Куропась, що був дорадником в Білому Домі для президента Джералда Р. Форда, і асистентом сенатора Роберта Дола, є автором книжки „Українські американці: походження і аспірації", має добре і широке знання стосунків поміж українцями та американцями впродовж останніх 75 років. Він також аналізує постійно змінені обставини цих стосунків, зокрема тепер, коли ЗСА має із Україною дипломатичні зв'язки, а амбасадор ЗСА розпочинає свою дипломатичну активність в столиці України; коли рівночасно перший амбасадор української самостійної держави розпочав свою діяльність у Вашінгтоні. Питання чому в ЗСА є такі великі симпатії до Росії, чи вони будуть продовжуватися і яка буде політика Уряду ЗСА відносно України, стоять також в центрі уваги д-ра М. Куропася у його доповідях.

Після доповідей в Чикаго, Міннеаполісі, Монтреалі, Оттаві, Дітройті, Ганновері, Н. Дж., 6-го червня буде він доповідати у Колюмбусі, Огайо, 12-го у Вашінгтоні, 13-го у Балтиморі, а 14-го у Вілмінгтоні, Дел.

Признали нагороди Антоновичів

Чикаго, Ілл. — Фундація Омеляна і Тетяни Антоновичів повідомляє, що літературну нагороду Антоновичів за 1991 рік присуджено Іванові Драчеві за поему „Чорнобильська Мадонна" та великий внесок у справу здобуття незалежної України; Збігневу Бжезінському за праці з політології, зокрема за книжку „Великий Провал" де прогнозується ключева роля України у розвитку подій у Східній Европі; Богданові Гавриліишину — за глибоко аналітичні студії економічних і політичних процесів в Україні.

Урочисте вручення премій лавреатам відбудеться в Києві 2 липня ц. р.

Преса в Україні пише про Іванну Савицьку

Джерзі Сіті, Н.Дж. — У львівському журналі, що його видає Товариство „Просвіта" ім. Тараса Шевченка у числі за березень і у двотижневику „Галичанка" поміщено статті та зразки творчості відомої української письменниці, поетки і авторки численних книжок та віршів для дітей Іванни Савицької. Обі обширні статті написав Іван Лозинський зі Львова та при тому подав ряд віршів і дві казки авторки у цілості. У першій статті в „Просвіті" п. н. „Дитячий світ у поетичнім слові" І. Лозинський подає короткий життєпис авторки і перегляд її творчости для дітей, але згадує також про її збірки для дорослих. Він пише, що І. Савицька розпочала свою творчість для

Іванна Савицька

дітей ще у молодих роках та містила їх перед Другою світовою війною в українських дитячих журналах Західної України, як у славному „Світі Дитини" чи „Дзвіночку". Для прикладу поруч статті дві казочки І. Савицької, а це „Про боязливого зайчика і хитру лисичку" та „Про горду паву". Обі казочки прикрашені оригінальними рисунками.

У львівському двотижневику „Галичанка" є довша стаття п. н. „У нас в гостях", в якій І. Лозинський подає історію дотеперішнього життя і творчости І. Савицької, згадуючи також, що доля не пощастила її „життєвих катаклізмів", але вона свідома своєї місії далі „захищати національні паростки грядущих ґенерацій українців від винародовлення і голосити правду про них. Живучи між двома берегами — поселення і материком, посланка українства творить цінності регіональної цивілізації і оберігає їх живчик зв'язку з рідною землею". Під спільною назвою взятою із статті „Захищати національні паростки" в „Галичанці" вміщені зразки віршів І. Савицької із збірок „Серце" і „Незабудьки", як також інші.

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ ПОСИЛЮЄ ДІЯЛЬНІСТЬ

Київ (УНІАР). — Представник пресової служби міністерства оборони України заявив, що інформація яка недавно появилася у російській пресі про перебрання Росією юрисдикції над усіма стратегічними ракетними військами колишнього СССР, „України не стосується, оскільки на її території всі без винятку війська перебувають під юрисдикцією республіки. Частини, які мають стратегічні озброєння, тимчасово перебувають в оперативному підпорядкуванні об'єднаного командування стратегічних сил Співдружности Незалежних Держав і ніякого відношення до Росії не мають".

Крім цього у міністерстві оборони України розпочала працю спеціяльно створена група для професійної перепідготовки військовослужбовців Західної групи військ, що перебувають на території України, а також звільнюються у резерву з лав збройних сил. Спільно з міністерством праці та міністерством освіти, ця група міністерства оборони комплектує навчальні групи з професій перепідготови, а також через служби зайнятости в областях України здійснює відправу військовослужбовців до зформованих для перепідготови навчальних центрів.

У частинах та підрозділах збройних сил України зорганізовано навчання української мови за спеціяльно розробленими програмами, що їх рекомендує соціяльно-психологічне управління міністерства оборони України. Курс навчання розрахований на 48 і 96 годин в залежності від рівня підготови слухачів.

Відбулась річна нарада Крайової Ради УАКР

Ню Йорк (Р.Б.). — Річна нарада відбулася в дні 28-го березня 1992 року у власній домівці Української Американської Координаційної Ради у Народному Домі при 142 Другій Авеню. Керувала нею президія в особах: д-р Богдан Шебунчак — голова і д-р Роман Борковський — секретар. Нараду відкрив голова в год. 1;30 і запропонував порядок нарад, який прийнято одноголосно.

Після відчитання протоколу з попередньої наради на залю завітав голова Ради Спілки Письменників України Юрій Мушкетик, якого привітав д-р Б. Шебунчак і попросив до слова. Ю. Мушкетик подякував українцям у діяспорі, а зокрема УАКР, за допомогу і за збереження українських національних вартостей, стверджуючи, що сучасне духове й економічне становище України дуже важке. Однак були гірші часи і в часі того гнету, який панував саме в СУП тлів вогник української самосвідомости, якого виразником була „Літературна Україна". Саме від неї пішла ініціятива створення Руху. Сьогодні українська преса опинилася в кризі через брак фінансів і паперу. Тому і „Літературна Україна" має великі труднощі, вона потребує допомоги, яку може її дати еміграція. Тепер, коли Україна вільна — ми маємо спільні обов'язки.

Про діяльність Екзекутиви УАКР та її Президії звітувала голова Уляна Дячук. Гармонійна і активна праця проходила в трьох напрямках: 1. Внутрішня організаційна дія, зв'язок з відділами; 2. Зв'язок з американськими державними чинниками; 3. Допомога Україні. Про конкретні проекти та їх виконання свосчасно інформовано нашу громаду через пресу. Зокрема голова згадала такі справи, які ініціювала УАКР, або брала в них участь, як зустріч громади Ню Йорку з депутатами Верховної Ради України В. Чорноволом, Д. Павличком і О. Ємцем, яка відбулася 14-го квітня минулого року, відзначення 5-ліття Чорнобильської трагедії в Ню Йорку і Вашінгтоні в днях 26-28-го квітня, участь у засіданні організації „Американці з Центральної Европи" дня 13-го червня, на якому ухвалено резолюцію з вимогою до президента Джорджа Буша, щоб він сприяв народам східньої Европи. УАКР була співспонзором маніфестації у Вашінгтоні дня 22-го вересня за визнання Урядом ЗСА акту незалежности України дня 24-го серпня.

Дня 27-го листопада голова У. Дячук взяла участь у зустрічі представників українськоі громади в ЗСА і із президентом Дж. Бушем.

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

ВИСУВАНЕЦЬ ПРОМІЛІТАРИСТИЧНИХ партій прем'єр-міністер Таїлянду Сучінда Краорашна виступив у неділю, 24-го травня, в програмі крайової телевізії з заявою про свою резиґнацію. Він очолював уряд всього 48 днів і був змушений відійти під тиском опозиції й народних мас, що вийшли на вулиці таїляндської столиці. Тим часом у парляменті, як і раніше, перевагу має промілітарна коаліція, і саме вона знову назве ім'я нового кандидата на пост прем'єр-міністра країни.

ЛІДЕР ІСЛЯМСЬКОЇ партії Афганістану Гульбеддін Гекматіяр продовжує вимагати від нового президента країни Сібгатули Моджаддеді вивести з Кабулю поліційні формування Достама. Зайняте Гекматіяром жорстке становище ускладнює процес мирного врегулювання в країні. В понеділок, 25-го травня, Гекматіяр мав зустріч з міністром оборони, колишнім партизанським командиром Ахмадам Масудом, однак у столиці продовжувалися бої між прихильниками цих двох лідерів. Гекматіяр виступає за створення ісламської держави на взірець Ірану, а Масуд відстоює більш поміркований погляди.

В ПОНЕДІЛОК, 25-ГО ТРАВНЯ, албанці, які становлять понад 90 відсотків населення автономного краю Косово, вибрали своїм президентом Ібраґіма Руґова. Беоґрад оголосив висліди виборців недійсними, а самі вибори незаконними. Ще раніше Беоґрад визнав недійсними результати референдуму, згідно з яких Косово проголосило незалежність. Албанія тим часом визнала Косово незалежною державою. Вибори до косівського парляменту були багатопартійними, в них взяло участь 92 відсотки громадян, що мають виборче право.

В ПОНЕДІЛОК, 25-ГО ТРАВНЯ, індійські власті розпорядилися вислати з країни двох пакістанських дипломатів. Напередодні Іслямабад випровадив з Пакістану індійського дипломатичного представника. Ця взаїмна нелюб'язність може ускладнити шосту рунду зустрічі між міністрами закордонних справ Індії і Пакістану, яка має відбутися в Делі наступного тижня. Метою переговорів є відновити нормальні стосунки між двома країнами, які погіршилися після того, як індійські війська придушили виступ мусулманських сепаратистів на півночі Індії в січні 1990 року.

В ПОНЕДІЛОК, 25-ГО ТРАВНЯ, президент Польщі Лєх Валенса приймав у Бельведерському палаці президента Ізраїля Хаїма Герцоґа. Польща розірвала дипломатичні стосунки з Ізраїлем в 1967 році на вимогу Москви. Взаємини між двома країнами стали покращуватися від 1989 року, коли у Польщі впав комуністичний режим. У вівторок Герцоґ відвідав колишній концентраційний табір Освенцім і варшавське передмістя Ломжу, де народився його батько. Сам президент Ізраїля народився у Північній Ірляндії.

В АМЕРИЦІ

НЮ ЙОРК підготовляється до конвенції Демократичної партії, яка відбудеться тут в половині липня. Керівники міста дали розпорядження очистити від бездомних залізничну станцію Пенсильванія і її околиці на час конвенції Демократичної партії, бо нюйоркські бездомні псують міський пейзаж, а цього не можна допустити, коли до Ню Йорку прийдуть гості. Коли рік тому керівництво Демократичної партії обговорювало справу про місце конвенції, появилися міркування, що Ню Йорк — не найкраще місце, бо це місто втілює в собі провал соціяльної політики демократів. Ті, що твердили це, мали рацію, але до їх голосу не прислухалися. Губернатор Маріо Квомо і посадник Дейвид Дінкінс переконали однопартійців, що Ню Йорк зможе організувати і провести конвенцію ліпше, ніж будь-яке інше місто. Останній раз демократи проводили свою конвенцію в Ню Йорку у 1980 році.

ЗВЕРТАЮЧИСЬ У ПОНЕДІЛОК, 25-го травня, до всієї країни, президент Джордж Буш закликав американців зберігати в пам'яті вояків, які загинули в боротьбі за свободу. „Ми повинні розповісти про тих, хто боровся і загинув. Ми повинні зробити все, щоб про них не забули", — сказав Президент у радіозверненні. Дж. Буш підкреслив, що День Пам'яті — не просто час для пікніків і парадів. Збори ветеранів відбулися у понеділок по всій країні. Тисячі мешканців і гостей столиці прийшли до пам'ятника тим, які загинули в В'єтнамі. У багатьох містах відбулися паради ветеранів Другої світової, Корейської і В'єтнамської війн.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ почали доставляти харчові продукти в Росію через Фінляндію. Достава вантажів здійснюється фінською залізницею. В загальному слід перевезти 18,000 тонн продуктів, для чого треба буде 500 вагонів. Допомога буде розподілятися в першу чергу лікарням, дитячим будинкам, інтернатам для старших. 78 вагонів з американськими продуктами вже відправлено. Раніше цим же шляхом доставлялася в Росію допомога з країн Европейської спільноти.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ підписав наказ, який істотно модифікує політику адміністрації щодо втікачів в Гаїті. Президентський наказ приписує прибережній охороні ЗСА відправляти гаїтянських втікачів назад на батьківщину. Розпорядження Буша є продовженням і розвитком нового „гаїтянського курсу" Білого Дому, який минулого четверга заявив, що дальше використання американської військово-морської бази Ґвантанамо на Кубі для потреб втікачів неможливе. В даний час на базі в очікуванні імміграційних формальностей зібралося 12,000 гаїтян. Наказ Президента викликав протести американських правоохоронних організацій і юристів, які представляють інтереси гаїтянських втікачів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

С. Петлюра — Е. Коновалець

Травень записався у новітній історії України двома трагічними подіями: на вулицях Парижу 25-го травня 1926 року згинув з рук насланого Москвою вбивника Симон Петлюра і 23-го травня 1938 року згинув від бомби, скритої у пуделку сиґар, Євген М. Коновалець. Це дві історичні постаті, які мають одна з одною багато схожого, хоч і чимало різнилися, як мусять різнитися видатні індивідуальності. Найбільш спільне для обох, що кожний із них відіграв першорядну ролю у збройній боротьбі України в добі її державницького здвигу 1918—1920 роках — це історичні феномени, бо кожний із них був цивільною людиною і тільки революція винесла їх на вершини. Симон Петлюра був за царського режиму редактором тижневика „Украинская Жизнь" у Москві, під час Першої світової війни був службовиком Земств (невідома установа в Галичині), став делеґатом на Першому Військовому З'їзді від зукраїнізованого війська на південно-західньому російському воєнному фронті і своїми виступами, впертістю у збройному спротиві російсько-большевицькому наступові та силою своєї великої індивідуальности, чаром своєї особи, — після відходу Володимира Винниченка, — став головою Директорії і символом збройної боротьби України.

Євген Коновалець, студент права у Львівському університеті, резервовий старшина австрійської армії, став командантом спершу загону зорганізованої при Галицько-Буковинському Комітеті у Києві формації Січових Стрільців, яка розрослася у корпус, — від гетьмана Скоропадського був підвищений до ступеня полковника, — на еміґрації у Галичині заснував підпільну Українську Військову Організацію — у Відні у 1929 році став головою підпільної Організації Українських Націоналістів. Обидва — Петлюра і Коновалець — були типовими активістами та звеличниками зорганізованої збройної сили, — і та їхня характеристична риса зробила їх в очах червоної Москви смертельними і небезпечними ворогами. Кожний із них був для совєтської великодержави небезпечним, бо кожний користувався у широких колах українського народу великою популярністю і кожний відзначався небуденним організаторським хистом. А втім, Симон Петлюра став Головним Командантом Збройних Сил УНР, і як такий згинув, а Євген Коновалець був командантом тільки однієї частини Дійової Армії УНР.

Існує чимала література про життя, діяльність та смерть Симона Петлюри, щоб назвати тільки два твори: Василь Іванис — „Симон Петлюра, Президент України" (Торонто, Канада, 1952) і І. Яковлев — „Паризька трагедія". Париж, 1958. У 1956 році Українська Вільна Академія Наук видала об'ємисту книгу — „Симон Петлюра — Статті, листи, документи". Куди менша література про Євгена Коновальця. Найцінніші його власні спогади" — „Причинки до історії української революції", — друковані спершу у журналі „Розбудова Нації", окремою брошурою у 1928 і 1948 р. Про його трагічну смерть колишній високий старшина СС Ярослав Чиж видав в Америці під псевдом Ярослав Кутько три книжечки „Пекельна машина в Роттердамі" (1956). Присвячено теж Євгенові Коновальцеві сотні статтей, деякі з них журналістичного характеру. Обом їм належить у травні глибокий поклін.

Ніхто з них не дожив референдуму 1-го грудня 1991 року, в якому український народ проголосив свою волю до державницької свободи. Колись поставлять кожному з них пам'ятники у вільній Україні, як тим, які своїм життям, своїми ділами підготовили сучасний державницький здвиг України. Колись добудуть з архівів КҐБ засекречені подробиці висилання до Парижа Шльоми Шварцбарта, щоб убив Петлюру, і виявиться вся тайна високого старшини КҐБ Валюха, вбивника Коновальця. Поклін їхнім тіням — Симонові Петлюрі і Євгенові Коновальцеві!

В ПОНЕДІЛОК, 25-ГО ТРАВНЯ, чотири літаки і чотири гелікоптери ізраїльської армії здійснили бомбовий напад на базу фундаменталістів проіранського угруповання Гезбола в південному Ливані. У висліді вбито декілька мирних осіб. Лідер Гезболи шейх Гасан Насрулла заявив, що його бойовики мають намір розгорнути широкі збройні акції проти Ізраїля. На його думку, ізраїльську окупацію можна припинити тільки шляхом воєнних дій.

Володимир Яців

УКРАЇНА — І ДОПОМОГА ЗАХОДУ

I

В останньому часі в інформаційних засобах, а зокрема в газетах західних країн, появляються статті знатоків політично-економічних справ, у яких автори цих статтей, стараються оправдати політику Заходу супроти республік колишнього Совєтського Союзу, а зокрема до цих республік, на яких територіях знаходиться ядрова зброя знищення. Деякі з авторів цих статтей, в тому і голова Сенатської комісії зовнішніх зв'язків в справі це одного відсунення перес лухання у справі ратифікації договору „Старт" (договір в справі редукції стратегічної ядрової зброї), робить зауваження до таких тактичних потягнень. Він уважає, що полагоджування важливих справ Адміністрацією — незадовільне і загрозливе, якщо йдеться про ядрову зброю колишнього Совєтського Союзу.

Таке ствердження голови Комісії зовнішніх зв'язків показує, як далеко Уряд сприяє у веденні цієї справи з Росією й іншими нуклеарними партнерами. Однак незважаючи на це ствердження, що щось було зроблено зле на відтинку зовнішньої політики, то дипломати кажуть, що вони не побоюються, та що є мала можливість, щоб хтось з цих колишніх республік, на яких територіях знаходиться ядрова зброя, відступив від приречення віддати стратегічну ядерну зброю Москві згідно договору для знищення.

Однак критики скептично задивляються на ці справи. Вони кажуть, що амбітний, рухливий і енергійний президент України Леонід Кравчук не буде побоюватися і вагатися, якщо йдеться про власні амбіції збудувати сильну державу, що була б у силі ставити спротив Росії, яка управляє Україною віками. Вони переконані в тому, що президент Кравчук свідомий цього, що ядерна зброя є тим ультимативним мірилом національної сили. Один з американських дипломатів уважає, що президентові Кравчукові сказали дати Росії подарунок національної сили — ядерну зброю, яка після вивезення з України мілітарно послабить відроджену самостійну українську державу, а Росія стане ще більш мілітарно агресивною до своїх сусідів, колишніх республік Совєтського Союзу. У зв'язку з такою ситуацією, вибраний народом, президент Л. Кравчук повинен обороняти молоду українську державу всіма можливими засобами.

Цей натиск на Україну у зв'язку з переданням ядрової зброї Росії є правдоподібно майструванням деяких політичних чинників у зв'язку з ратифікацією договору „СТАРТ" між двома потугами, і ширший договір між чотирьома самостійними державами, посідачами ядрової зброї. Однак, коли вглянемось глибше в таке поступування деяких політичних чинників, то можемо уважати такі потягнення неприхильних нам чинників, за дискримінацію України в користь російської імперії.

Не треба забувати, що підставою зовнішньополітичних напрямків в Адміністрації президента Буша, цілий час можна було запримітити і в минулому, охорону впливів М. Ґорбачова. Президент ЗСА і його дорадники прихильно ставились до центру — Москви в періоді влади Ґорбачова за рахунок України й інших республік.

Після невдалого перевороту в минулому році в серпні, Захід, у тому в першу чергу ЗСА, були переконані в тому, що при їх допомозі можна буде втримати Москву як центр. Спрепарований Ґорбачовим та його дорадниками новий союзний договір, який Ґорбачов старався силоміць перевести не був прийнятий колишніми республіками. Наступним потягненням Заходу було дати підтримку спільному економічному просторові.

Ця ідея економістів — російських імперіялістів, була відкинена більшістю самостійних держав колишніх союзних республік. Потім з ініціятиви Л. Кравчука, Бориса Єльцина, і за згодою самостійних держав, колишніх республік Совєтського Союзу, як також за підтримкою заінтересованих сторін Заходу, зорганізовано Співдружність Незалежних Держав — СНД.

Закінчення буде.

Юрій Р. Рибак

„КУПУЙ АМЕРИКАНСЬКЕ"!

Легко кинути клич „Купуй американське", однак тяжче це осягнути у практиці. Чому?... Тому, що імпортований товар опановує американський ринок і своїм чужим корінням розростається доволі глибоко у рідній американській економіці. Останніми місяцями дається завважити багато спроб американських засобів масової інформації піднести значення американського продукту. Не всі бо покупці розуміють чому закуп імпортованого товару поступово руйнує добробут Америки та життєвий стандарт. І тут перехрещуються два економічні погляди: перший — глобальна економіка вільного ринку, яка вияснює, що люди використовують вигоду вільної торгівлі, коли купують імпортовані речі, які можна продукувати значно дешевше деінде. Другий погляд — це протекціонізм, який сприяє розвиткові вітчизняної промисловости на торгівлі з допомогою охоронно-митної системи. І може б ніхто не реагував на це, де продукується даний товар коли б ЗСА не були знайшлися у скрутній економічній ситуації зростаючого безробіття, що відчула не одна особа, бо захиталось плянування кар'єри як теж прийшла конечність зміни стилю життя. Словом, люди зорієнтувались, що вартості їхньої праці зникають з очей, а товар, що вони виробляли заступає імпорт.

Самозрозумілою реакцією на це є виступ активних груп громадян, що взяв ся інформувати суспільність, що коли вона купує не тільки високої якости і великої вартости імпортовані продукти завдає серйозну шкоду американській економіці, американським робітникам і самій собі. Сталась, бо помилка, за яку багато, багато американців платять ціною непевности завтра, а навіть остаточні втрати праці.

Майже самотужки виходить, що саме коштом Америки т. зв. глобальна економіка стала очевидною користю майже для кожної іншої комерційної нації. Не легко приходиться „воювати" американському покупцеві на домашньому фронті, коли часто годі визначити країну походження деяких продуктів. Цю спробу ускладнює і те, що існують спільні підприємства як теж підприємства чужинецьких власників, які продукують у ЗСА. До цього всього ще причиняється складність міжнародних ринків, де продукти плянується, продукується та приготовляється для випуску на ринок без особливої уваги на існуючі державні кордони. Тяжко приходиться часами устійнити походження продукту, як скажимо, у випадку автомобіля „1992 Форд Кравн Вікторія" змонтованому у Канаді, де є частини з Америки, Японії, Мехіко, Великобританії та Німеччини. І хто спроможний остаточно сказати настільки він є „американцем"?!

У практиці багато автомобілів, що звучать як **американські**, а властиво є **імпортовані**, а майже половина, що звучать як японські **монтуються у ЗСА** причому, як твердять знавці, ні **один американський автомобіль не може почванитись тим, що має стовідсоткового власні частини домашнього походження!**

Завдяки сполученні економічної ситуації із ростом американського патріотизму щораз більше покупців на товари першої потреби шукає за етикеткою „Мейд ін Ю Ес Ей"... І навіть відчулося голосну реакцію головно тоді, коли йдеться про втримання самопочуття американської гідности та гордости. Ось на відкритті цьогорічної Зимової Олімпіяди американська екіпа гордо маршувала у патріотичних кольорах — червоно-біло-синіх светерах, на яких була ететика ... „Мейд ін Гон Конг". Коли ж публіка звернулась зі запитом, одержала вияснення, що дві третини однострої імпортовано, бо, мовляв, відносно мала кількість різнорідних величин виявилась неекономічною для домашнього виробництва. У загальному, американська публіка підтримує щораз більше ідею першенства домашніх виробів з цим одним застереженням, що почуття патріотизму мусить спиратися на якості товару та його ціни...

Але тут не все так, як повинно би бути. Ось відоме взуття „Найк Снікерс" продається у ціні від 50 до 175 долярів за пару. Це ж саме взуття роблять індонезійські фабрики, яких пересічні кошти однієї пари виносять біля 6 долярів включ но з 2 і центами за працю!... Або візьмімо ж чоловічі сорочки. Покупець платить цю саму ціну за сорочку чи американського чи тайванського походження, де кошти продукції куди нижчі. Насувається раціональне питання: „Хто ж має в тому користь і хто на цьому заробляє?... Покупець?... Ні!... Тоді хто? Це мусить бути американський посередник, а про це, що „брат з брата стягає скіру" ніхто — ні словечка! Недавно американські профспілки зорганізували були велику маніфестацію у Вашінгтоні, щоб підтримкою домашньої продукції запевнити працю своїм членам. У зв'язку з цим цікаво було б дізнатись, не кажучи вже про одяг, якого походження автомобілями прибули маніфестанти?!

„Купуй американське!" Для нас нічого нового, бо

(Закінчення на стор. 3)

Оксана-Сновидович-Мазяр

Віза — ключ до української держави

„Що є держава?" — запитував у шкільного юнацтва учитель історії. Мені, народженій у поневоленій Україні, воно видавалося нудним і подекуди незрозумілим про що мова, бо якщо є держава, то у ній повинні діяти закони, за якими живе цивілізований світ, а її громадяни повинні користуватися усіма правами й свободами так як будь-який мешканець Америки чи малесенької Люксембурґ. В Україні панували папероиі, солом'яні чи ряд інших „указів", за якими люди не жили, а існували, тліли, ніколи не осягнувши трепетного почуття краси вільної праці у власній державі. Властиво ми мали право мати право — на папері. Це виписувалося найбільшими літерами на дешевих транспарантах під час святкування Дня конституції. Про це вчили малечу у дитячих садочках, не дбаючи, що дитина не знає рідної мови і ще леде усвідомлює чому мама сердиться за побруднені руки чи одяг. Головне, щоб була політично свідомою і партійно-грамотною.

„Змарнованим життям" називали його літні люди, які трошки „пізнали світу" за часів австро-угорського цісаря, та за панської Польщі. Гніт був „західній", але рабство прийшло зі сходу у всіх його найганебніших формах, що навіть якби хотів вигадати щось подібне не вийшло б — низькоінтелектуальне кочове плем'я у шкірянних куртах, мов орда нищила тисячолітнє надбання. Важко було миритися, але іншої ради не було. Непокірних оплакували по сибірських тюрмах та хеміяних шахтах. Для менш „балакучих" — тих, що не висловлювали вголос своїх думок проводилися повчальні лекції з пригадуванням, хто є українці і як потрібно викорінювати з нього закостенілий націоналізм. Мешканців Галичини від найменшого до найстаршого — „презирливо" називали бандерівцями. Отаке було це існування — в постійному страху за наступну хвилину, в щоденному пониженні людської гідности. Лише в глибинах змучених душ жевріло прагнення волі. І чим нестерпнішим був терор поневолювачів, тим приходила більша спрага волі, волі, що прийде колись.

Коли стала підростати, лише тоді прийшло почуття розуміння, що значить жити на рідній, але не своїй землі, де господарем є кожний зайда, який поводиться як у власній хаті. Оживали в пам'яті коротенькі історії, нишком-тишком розказані дідусем, січовим стрільцем, про самовіддану боротьбу за волю України, власне тоді народжувалася сила бунту й протесту проти гніту, зла й насилля. Як мріялося хоч у сні побувати у вільній державі, яка дбає про своїх громадян. Не раз пізніми вечорами вдивлялася у ту яскраву зіроньку, що мандрувала світами і бачила різні уклади суспільства. Як хотілося отак стати лицем до свободи, справжньої, ніким не затьмареної. Мріяла, молилася, й чула цей дивний стукіт сердець мільйонів, що так само щиро бажали волі, прагнули її так щиро, як прагнуть спраглі уста ковтка цілющої води у безлюдній спекотливій пустелі. Перемогла любов і віданість цій обездоленій, але з дитинства рідній святій землиці, по якій бігали босоніж, у яку лягло повне життя пшеничне зеренце, яка прийняла на вічний спочинок тисячі відомих і невідомих її справжніх патріотів, до грудочки зрошеної гіркими слізьми, яку обережно загорнули натруджені руки і забрали з собою у невідомі світи, ген аж за океан. Її святу, крихту рідного й дорогого.

...Швидкісні зміни у Східній Европі, яким дивувався світ, підняв на дусі змучений народ український. За короткий час наша Батьківщина досягла того, на що в інших народів пішли роки, а може й століття. Через лічені місяці будемо святкувати першу річницю Незалежности, день, що почав нову сторінку літопису нашої оновленої держави. Це буде справді по-державному величне. Але — це все хоч в недалекому, та все ж майбутньому. Душею кожен линe до України, щасливими будуть ті, хто на власні очі зможе побачити, це правдиве свято, на яке очікувало не одне покоління українців...

Варто бути не тільки свідком, але й творцем історії, я б сказала блажен той і щасливий в Бога, хто першим торкається тієї миті, яка вирішує не тільки його власну, але й долю цілих майбутніх поколінь. Якщо б мене сьогодні запитав строгий професор, що є держава, без запину й на одному дусі відповіла б — це все те, що міститься у слові „Україна" не тільки простори, моря, ліси й гори, чи її найбільший скарб — наш працьовитий народ з його багатогранним характером, з нашою співучою мовою, правічною культурою. Це в першу чергу її органічне влиття в міжнародну систему. За короткий час

(Закінчення на стор. 3)

Осип Зінкевич

ДОРОГОЮ НА ЧОРНОБИЛЬ

II

На цвинтарі сотні хрестів, деякі дерев'яні, деякі залізні. Майже всі пофарбовані на голубий колір. Більшість могил прикрашені, упорядковані, хрести поперев'язувані нашими українськими вишиваними рушниками. Під хрестами — вишивані рушники, скатерки, а на них паски, бабки, крашанки, варення, всяка їжа, напитки. На узгір'ї цвинтаря великий пам'ятник загинулим воїнам в боротьбі за це село.

Я ходжу поміж могилками, розглядаюся, прислухаюся цієї мішаниці українсько-білоруської-російської мови, і очам не йму віри. Розумові це важко сприйняти, він не працює, серце не витримує: батьки і діди прибули з собою і... дітей і внуків. Їх не багато. У віці 5—10 років принаймнєне двадцятеро. Вони прибули сюди нелегально. Одна молода жінка тримає на руках кількамісячне немовля.

Я розгублено дивлюся на це все і не замітив, що зразу поруч мене, двох молодих спеціялістів, з великими дозиметрами, перевіряють рівень радіяції на цвинтарі. Риються своїм інструментом під деревами, кущами, біля могилок. Питаю спеціяліста:

— Вибачте, який тут рівень радіяції?

— Це залежить, як хто калькує. Є різні норми, — чую відповідь. — В середньому рівень радіяції на цвинтарі є три до шість разів вищий від нормально допустимого. Є деякі тут місця зовсім чисті. Але радіяційні плями є всюди. І ніхто на цей рівень не звертає уваги. Діти бігають, бавляться, веселі, бадьорі.

Люди обступають нас, протестують, домагаються, щоб їм дозволили повернутися в цю зону.

— Це наші садиби, наша земля, нехай нам дозволять тут померти...

А діти?

Отці правлять Богослуження і Панахиду. Кілька сотень людей зібралися кругом.

Традиції тут збереглися від діда і прадіда. Це спеціяльний їхній ритуал вшанування пам'яті їхніх родичів і предків. Священики правлять Богослуження, а люди зносять на престільний стіл, все, що хто може: паски, бабки, вареники, вергуни, печене рибу, холодець, м'ясо, помідори, огірки, вино, горілку, самогон. Вишка з їжею збільшується і ось-ось все розсиплеться, тоді ставлять на землю. Приносять священикам списки своїх рідних, щоб вони їх поіменно пом'янули.

Проповідує о. Юрій:

— Ми бачили, як лелеки поверталися у рідний край. І що дивуватися, що хочете повернутися на рідну землю і ви... І ще прийде час, коли діти ваші зможуть гратися у цьому пісочку і ви не будете боятися, що в цьому піску — радіяція.

Після поминок священики у супроводі людей ідуть від могилки до могилки і моляться за спокій душ померлих.

Після смачної тризни, яка рідко коли в житті трапляється, ми підходимо до автобуса. Люди прощаються з нами, махають руками, дехто вигукує:

— Не забувайте нас.

Їдемо в Чорнобиль, а звідти в пляні — Прип'ять.

Кругом та сама картина: десятки і сотні порожніх садиб, порозбивані вікна, все заросле бурянами, засохле. Ось колгоспне господарство, заіржавілі, пересяклі дощами шестирічної давности стоять нерухомо якісь трактори, плуги, сільськогосподарська техніка. Так і ніхто не рухає їх шість років.

І знову десь з'являються люди похилого віку, десь ідуть, щось шукають, але зустрічаються вже й молодші.

Чим ближче під'їжджаємо до Чорнобиля, тим сильніше б'ється серце якоюсь дивною тривогою.

В'їжджаємо в Чорнобиль і зразу розвіюються колишні припущення, що це місто. Насправді — це село з вузенькими, вже зарослими сільськими доріжками, кілька більших будинків. Стоїть порожня школа, безлюдний дитячий майданчик...

Під'їжджаємо до будинку, де розташоване Бюро зв'язку з громадськістю. Нас зустрічає керівник цього бюра, автор багатьох статтей і книжки про Чорнобильську аварію Олександер Карасюк. Дехто з нас заходить до його бюра на другому поверсі. Обмінюємось думками, а зійшовши вниз, хтось з працівників пропонує:

— Станьте будь ласка на цей інструмент, руки пропхайте ось сюди, натисніть з обидвох боків. Цей апарат покаже, чи ви набрали якусь кількість радіяції.

Кожний з нас по черзі підходить. Засвічується зелене світло. Ми чисті.

А збоку чується голос:

— Було б побажано, коли повернетесь, добре викупатися і попрати свій одяг.

Їдемо доріжками мертвого Чорнобиля. Хочеться побачити Свято-Іллінську церкву, в якій була ікона Чорнобильської Богоматері (яку вже двічі „Смолоскип" перевидавав, як Різдвяну карточку).

Під'їжджаємо до прекрасної церкви, яка була збудована з кінцем минулого століття в мішаному українсько-російському стилі. Поруч працюють якісь робітники, а на дверях церкви букет живих квітів. Ми довго чекали, заки прийшла Анастасія Семенівна, опікун церкви. І ось вона йде, теж самосел, в кольоритній хустці, старенька, з китицею квітів в руках. Не звертаючи уваги на нас, підходить до церкви, вклякає на сходинки, тричі б'є поклони, цілує їх і ставить на них квіти.

Я перший підходжу до неї, шепчу їй на вухо, що я з Америки. Вона обціловує мене:

— Рідненький, милий, дорогий і ви приїхали, і ви нас не забули... Ми обступили цю жінку. Вона впізнає своїх знайомих о. Юрія і Сергія Макаренка, які тут вже бували.

— Крадуть кругом, — розказує вона, — нічого тут немає, не маємо газу, нічого нема. Хтось за дорученням Москви підпалює господарства, доми, тоді й підвищується радіяція... Ми пережили 33-ий рік, пережили німецькі звірства. Нам вже нічого боятися, боїмося лише Господа Бога нашого... Як Він скаже, так і буде... Тут я жила, звідси нікуди не піду, тут і умру. Приходить до нас міліція, а я не пускаю, вам чого, я вас не викликала, дайте нам спокійно вмерти.

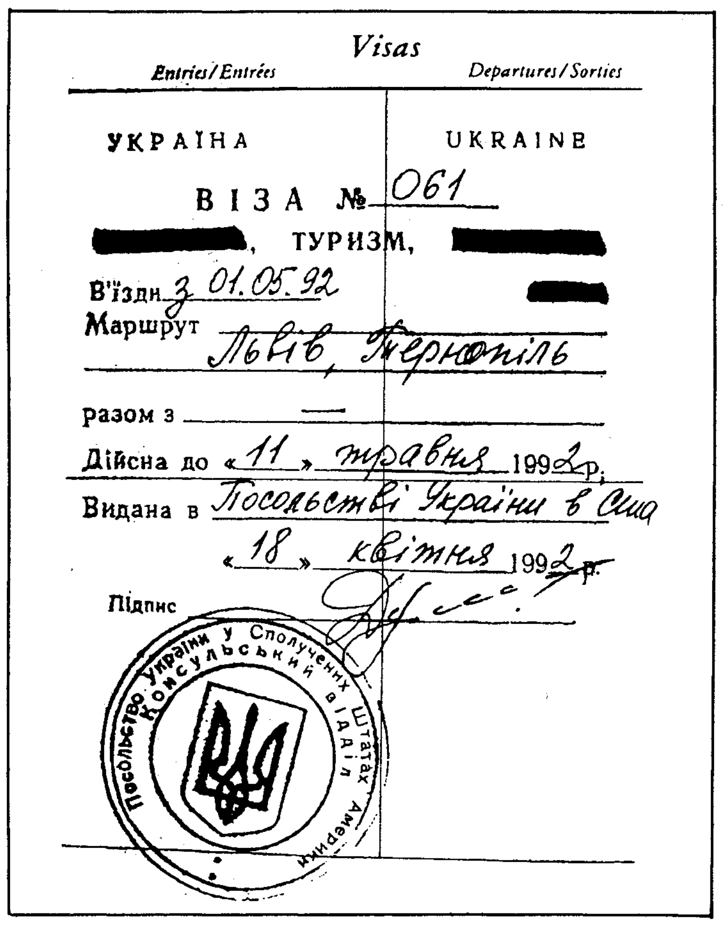
Закінчення буде.

Віза...

(Закінчення зі стор. 2)

вона знайшла своє гідне місце у ній. Мати власну державу гідний тільки той народ, який щоденно веде за це боротьбу. Наш народ виборов це право, без кровопролиття й руїн, довівши світові, що Україна домоглася цього дипломатичним шляхом. Тяжко відбуваються зміни на краще, не все йде гладко й узгоджено — дається в знаки колонізація, але люди усвідомлюють, що вони мають те до чого прагнуло багато поколінь, тепер треба берегти своє здобуття ціною чесної праці й мудрого поводження. родилася з попелу й моральної руїни тепер.

Пригадую перший тризуб на ґудзику, що після щасливого збігу обставин потрапив мені до рук. Було це у 1989 році. Таємно виготовлений у Латвії й перевезений на Україну, для мене він був першим паростком відродження правдивої української символіки, млосним спогадом баченого у дитячі роки в „Малій Історії України" Івана Крип'якевича, яка дивом збереглася після численних облав і вважалася в нашій хаті за найбільший скарб. До пізньої ночі дискутували у тісному родинному колі, що означав би цей магічний для українців знак. Може тільки

Visas
Entries/Entrées Departures/Sorties
УКРАЇНА UKRAINE
ВІЗА № 061
[redacted], ТУРИЗМ, [redacted]
В'їзди 3 01.05.92
Маршрут Львів, Тернопіль
разом з
Дійсна до 11 травня 1992 р.
Видана в Посольстві України в США
18 квітня 1992 р.
Підпис
Посольство України у Сполучених Штатах Америки Консульський відділ

здавалося, але в той час з його рисунку очі вперто відчитували слово „Воля". І вона таки прийшла — сподівана й жаданна, прийняла — пригорнула нашу Неньку в свої обійми. Бо заговорив світ про Україну, інколи притишено, інколи ущипливо. Ще неодноразово можна почути перемову телефонічних операторів, „що покупець замовляє розмову з Росією", чи замість „Львів та Київ" — „Львов або Кієв". Так, це ще дійсність, але недовготривала, попереду ясніше майбутнє, воно розставить крапки над „і". Все залежатиме від нас самих. А покищо першим ключем до української держави є амбасадорська віза, це поріг з якого вступаєш до нашої української хати. Поспішаймо до старенької Неньки, вона чекає на нас.

Ми маємо власну державу. Ми самостійні і незалежні. Однією з ознак цього діюча нині Українська Амбасада у З'єднаних Стейтах Америки, на землі прометея свободи — славетного Вашінґтону, і результатом її праці є видача віз для туристів, чи людей доброї волі, що бажають пізнати Україну та її громадян. Моє серце вистрибувало з грудей, коли в мандрівному б'юрі „Сковп Тревел Інк" взяла до рук пашпорт одного з щасливих власників першої, але вагомої ластівки — візи-запрошення до вільної України. Вона значно скромніша, тільки печатка, без зайвої помпезности, проте з лаконічним двомовним написом „Україна —Ukraine", коротеньким змістом маршруту мандрівника, скріплений власноручним підписом першого секретаря посольства, консула Ігоря Дунайського і на завершення — Володимирівський тризуб, правічний символ української держави. Тризуб, за який терпіли мільйони під час совєтської окупації, тризуб у якому світло духу славетної плеяди українських патріотів, які закладали, будували, здобували добросусідство та обороняли свою Україну. Тризуб, з якого постала українська держава, з яким оновилася й від-

„Купуй..."

(Закінчення зі стор. 2)

пригадує популярний клич з-перед Другої світової війни у Галичині, а саме „Свій до свого по своє". Завдяки саме ентузіястичній підтримці суспільности дав великі можливості для створення та існування українського промислу та комерції на рідних землях.

В СУБОТУ, 23-ГО ТРАВНЯ, в Палєрмо на шляху з міста до місцевого летовища було вбито Джованні Фальконе, який повинен був очолити загальнонаціональну італійську службу координації боротьби з мафією. Вибух був такий сильний, що авто, в якому їхали Фальконе і його дружина Франческа, повітряна хвиля відкинула на сто метрів.

Чи Ви вже зложили свій даток на потреби СКВУ?

Бенкет в честь президента України Леоніда М. Кравчука в Філядельфії

Бенкет для відзначення першої зустрічі української громади із президентом України Леонідом М. Кравчуком і його дружиною своїм характером і атмосферою знаменно перевищував подібні імпрези.

Комітет бенкету під головуванням Христини Кульчицької вив'язався із свого поважного завдання надзвичайно успішно. Ентузіязм Комітету передався і виконавцям програми. Господар вечора проф. Леонід Рудницький вив'язався також блискуче зі свого тяжкого, але приємного завдання. Обі уживані мови, українська і англійська, пливли гладко, чітко, виголошені з повагою і бадьорим тоном. Контроля програми була добре задержана. Представлення столів було цікаве, бо за ними сиділи особи, яким вільна Україна дорога і для якої вони працюють.

Представлення президента Леоніда Кравчука та його дружини Антоніни викликало бурю оплесків.

Слідували Олег Слепічев — заступник прем'єр-міністра, Анатолій Зленко — міністер закордонних справ, Дмитро Павличко — голова комісії закордонних справ парляменту України, Михайло Горинь — співголова Руху Олександер Мельник — перший радник президента, Антін Бутейко — спеціяльний асистент президента для закордонних справ, Григорій Чернявський — голова департаменту протоколу, д-р Олег Білорус — амбасадор України в ЗСА, Лариса Білорус, Віктор Крижанівський — заступник представника України в Організації Об'єднаних Націй, Людмила Крижанівська, Юрій Шевченко — перший секретар української місії в ООН, Володимир Хандолій — аташе української місії в ООН, Дмитро Марков — перекладач, Василь Вакуленко — голова служби безпеки президента, Іван Біленко — працівник служби безпеки.

Крім вище згаданих осіб української делегації, за головним столом сиділи Патріярх УАПЦ Мстислав, проф. Леонід Рудницький, господар вечора з дружиною, Єпископ Володимир Паска, достойний Едвард Рондел — посадник Філядельфії, отець Патрик Ф. С. Еліс — президент католицького університету Америки, проф. Мирослав Лабунька, Володимир Колесник — мистецький керівник Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, о. митрат протоієрей Франк Істочин. Український національний гимн відспівав Василь Найдан враз із присутніми, а о. Патрик Еліс відспівав американський гимн. Господар вечора представив також присутніх на залі гостей із церковних, політичних і етнічних кіл. Єп. Володимир Паска вітав президента і делеґацію та поблагословив трапезу. Смачна вечеря, при чепурно застелених столах, була справно і швидко подана. Посадник міста Філядельфії передав проклямацію президентові Кравчукові із коротким привітом. Шостий канал телебачення передавав частину бенкетової програми із позитивним насвітленням. Несподіваним був виступ сенатора Пенсильванії Арлена Спектера, який повідомив, що його батько українського роду. Самостійність України стає популярною. До українського походження признаються люди на високих державних становищах. Євшан зілля діє. Промова о. Патрика Еліса виявила, що про нас світ знає і буде нас так трактувати, як інші культурні народи.

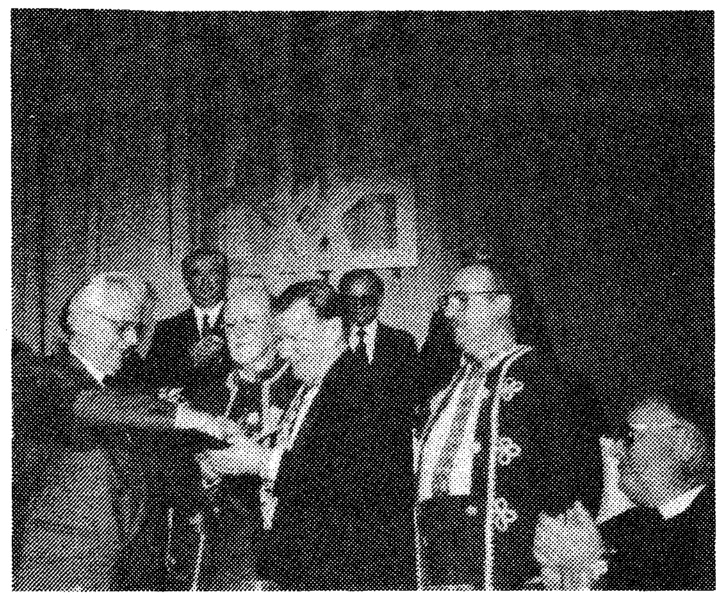
Проф. Мирослав Лабунька виголосив своє слово по-українському. Він підкреслив нашу національну гордість, заявляючи: „Хочеться голосно сказати всім нашим сусідам і народам світу: ми не безбатченки, ми сини вільного великого европейського народу, що тисячу років стояв забороло на східних окраїнах цієї ж Европи й захищав її культуру від знищення. Без України не може бути справжньої европейської спільноти. Без України збіднілим був би світ".

Прийшов довго очікуваний момент почути слово Президента вільної України. Він заявив: „Я дуже зворушений щирістю, теплом і увагою, якими нашу делегацію зустрічають на гостинній землі Пенсильванії. І тому передусім дозвольте висловити щиру подяку всім моїм співвітчизникам, які оточили нас братньою опікою, доклали багато зусиль, щоб ми почувалися тут як у великій дружній родині". Вітав від імені великого народу вільної України. Підкреслив справу суверенітету, акту проголошення і результату референдуму в формі всенародної підтримки державної незалежности України. Признав вклад і зусилля діяспори в державне будівництво України. Завдяки діяспорі американці виявляють глибше зацікавлення Україною. „Як Колумб 500 років тому, вирушив відкрити Америку, так і Америка відкриває тепер для себе Україну". „Ми усвідомлюємо, що процес інтеграції у світову політичну і економічну систему потребує не тільки юридичних актів, але і великої, копіткої і дуже відповідальної роботи, докорінної зміни усього нашого життя". „Чого нам зараз найбільше бракує, — продовжив президент, — це вашого досвіду. І ми будемо дуже раді, якщо українці з Америки, Канади, Аргентини, Австралії, з усіх інших країн, куди закинула їх доля, допоможуть нам підняти економіку, перетворити Україну на сучасну високорозвинену державу. Тож давайте разом, спільно відбудовувати та прикрашати нашу Україну. Доля розпорядила так, що майже третина українців мешкає за межами України. Ми хотіли б, щоб всі вони, незалежно від того, куди саме закинула їх доля, відчували свою єдність і причетність до усього, що відбувається в Україні. Ми хочемо, щоб ви знали — ми всі одна сім'я, і ми віримо у вашу допомогу і підтримку, у ваш досвід і вмілі руки".

Бурхливі овації слідували по цих змістовних і палких словах президента. Слідував виступ Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка з Дітройту, які присутні прийняли дуже ентузіястично. Наступною точкою програми було вручення Державної премії України ім. Тараса Шевченка Капелі Бандуристів. Господар вечора покликав мистецького керівника Капелі Володимира Колесника, почесного голов Петра Гончаренка, колишнього голову д-ра Мирона Гнатюка і теперішнього голову Степана Когута прийняти це велике мистецьке відзначення з рук президента України. Момент, повний емоції і духовного піднесення! Голова Капелі Степан Когут склав щиру і зворушливу подяку за цю велику почесть, яка припала Капелі напередодні її 75-ліття. „За волі Божої, та із підтримкою діяспори, з посвяти колишніх голів Капелі Петра Гончарена та д-ра Мирослава Гнатюка вона відбула тріюмфальне істотричне концертове турне по Україні, під мистецьким керівництвом Володимира Колесника. „Пане Президенте, ми є готові продовжувати місію культурних амбасадорів України".

Вітальне слово виголошує Патріярх УАПЦ Мстислав.

Президент України Леонід Кравчук вручає Державну премію України ім. Тараса Шевченка мистецькому керівникові капелі бандуристів ім. Т.Шевченка з Дітройту Володимирові Колесникові.

Слідували побажання та дружнє Многоліття. Президент Леонід Кравчук побажав представникам Капелі дальших успіхів в їх хосенній праці.

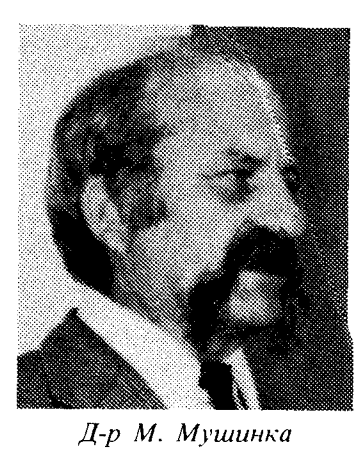
До завершальної молитви попросили Патріярха УАПЦ Мстислава, який дуже сердечно, сповнений емоційними почуваннями, вітав і благословив Президента, делегацію, всіх присутніх та весь український народ.

Віруючи глибоко, що то Боже Провидіння вибрало для нас час для проголошення нашої незалежности, так само віримо, що Боже Провидіння вибрало Леоніда Кравчука провадити наш народ в цей вагомий час.

Ярослав Дужий

Перший закордонний доктор наук в незалежній Україні

Як повідомило Київське радіомовлення, 21-го квітня ц. р. в Інституті Мистецтвознавства, Фолкьористики та Етнології ім. М. Рильського Академії Наук України відбулося засідання Спеціалізованої ради в справі захисту дисертації на здобуття вченого ступеня доктора філологічних наук за спеціяльністю фолкльористика.

Д-р М. Мушинка

У програмі засіданні Ради був захист докторської дисертації пряшівського науковця Миколи Мушинки на тему „Фолкльорист Володимир Гнатюк і його місце в українській науці і культурі". 34-сторінкову наукову доповідь М. Мушинки на цю тему АН України видала окремою брошурою (Київ, 1992), розіславши її на обговорення у численні педагогічні та наукові установи України й за кордон.

Офіційними опонентами дисертації були визначні українські вчені — доктори наук: Юрій Гошко, Олекса Мишанич та Федір Погребенник. Всі вони високо оцінили не лише три книжки М. Мушинки про В. Гнатюка, видані на Заході, але й усю його дотеперішню наукову продукцію. Позитивну оцінку науковим працям пряшівського вченого дав і Київський державний університет ім. Т. Г. Шевченка, як „провідна установа".

В обговоренні дисертації взяло участь понад 15 науковців з України та з-за кордону. Між іншими, виступив і професор Альбеертського університету (Канада) Богдан Медвідський. Було висловлено чимало запитань і зауважень, на які М. Мушинка відповідав з науковою аргументацією, захищаючи кожну свою тезу.

Після обговорення дисертації відбулося таємне голосування, в якому всі п'ятнадцять членів Спеціялізованої ради віддали свої голоси за надання викладачеві пряшівського філософського факультету університету ім. П. Й. Шафарика звання доктора філологічних наук (DrSc).

Микола Мушинка, таким чином, став першим закордонним доктором наук у самостійній Україні і першим доктором-україністом у Чехо-Словаччині.

Щиро вітаємо нашого постійного дописувача з цим знаменитим визнанням його наукового доробку і віримо, що він і надалі залишиться вірним нашій газеті. Детальнішу інформацію про захист разом з повним текстом опонентського відгуку О. Мишанича буде подано у 4-му числі журналу „Дукля".

Н. Н.

ВШАНОВУЮЧИ ПАМ'ЯТЬ НАШОГО НАЙДОРОЖЧОГО БАТЬКА І ДІДУСЯ

СОФРОНА ФЕРЕНЦЕВИЧА

У 30-ту РІЧНИЦЮ ЙОГО СМЕРТИ СКЛАДАЄМО 1,000.00 ДОЛ. НА БУДОВУ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ЛЬВОВІ.

ДІТИ І ВНУКИ

Ділимося сумною вісткою
з родиною, друзями дивізійниками, знайомими і краянами,
що 17-го травня 1992 р., в північній Каліфорнії
відійшов у вічність по короткій і важкій недузі

мій найдорожчий

МУЖ, ДІДУСЬ і ВУЙКО

бл. п.

ЮРІЙ ФЕДИК

народжений в Пасічній, Україна.

ПОХОРОНЕНИЙ в Стоктоні, Каліфорнія.

Горем прибита —
дружина — ОЛЯ
з родиною в ЗСА й Україні

Ділимося сумною вісткою з друзями і знайомими,
що в четвер, 21-го травня 1992 р.
по важкій недузі, упокоївся в Бозі

наш найдорожчий

БАТЬКО, ДІДО і БРАТ

бл. п.

Василь Лукницький

народжений в селі Мосір на Волині.

Покійний був довдолітним активним членом Організації Державного Відродження України.

ПАРАСТАС — вівторок, 26-го травня о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Kohut, 950 Front St., Allentown, N.J.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — в середу, 27-го травня 1992 р. о год. 11-ій рано у церкві-пам'ятнику св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., а відтак на український православний цвинтар.

Горем прибиті:

донька — НАДЯ АНДРЕЙКО з мужем ВОЛОДИМИРОМ та дітьми МАРКОМ, НАТАЛКОЮ і ЛАРИСОЮ
сини —
ЄВГЕН з дружиною ДЖОЕН та дітьми ЕРІКОМ і ДЖЕРИДОМ
РОМАН з дружиною МІШЕЛ і сином РОМЧИКОМ
брат — ЄВГЕН з родиною на Волині
сестра — ОЛЬГА з родиною на Волині
та ближча і дальша родина в Америйі й Україні

Ділимося болючою вісткою,
що в суботу, 23-го травня 1992 р. відійшов у вічність

бл. п.

Зенон Володимир Петеш

нар. 1906 р. в Болехові, Україна.

ПАНАХИДА — понеділок, 25-го травня год. 7-ма веч. в похоронному заведенні Cumberland, 8300 West Lawrence Avenue, Norridge, Ill.

ПАРАСТАС - вівторок, 26-го травня год. 7-ма веч.

ПОХОРОН — середа, 27-го травня год. 9-та рано в похоронному заведенні, 10-та год. в українській католицькій церкві св. Йосифа на цвинтарі св. Миколая.

У глибокому смутку:

дружина — ІРЕНА
братова — ЗОНЯ ПЕТЕШ
кузини — ІВАНКА І ЯРОСЛАВ ПАРАХОНЯКИ
кузин — РОМАН СОБОЛЬ з родиною
та родина в ЗСА й Україні

Ділимося сумною вісткою
з рідними, знайомими і приятелями,
що по тяжкій недузі відійшов у вічність
у суботу, 23-го травня 1992 р. на 77-му році життя

наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

Петро Стокальський

нар. в Харкові, Україна.

ПАНАХИДА — вівторок, 26-го травня о год. 6:30 веч. в похоронному заведенні Gray-Parker **при** 100 East Main St., Port Jervis, N.Y.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — середа, 27-го травня о год. 9:30 ранку в українській православній церкві свв. Петра і Павла, Ґлен Спей, Н. Й., а потім на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного у С. Бавнд Брук, Ню Джерзі.

Горем прибиті:

дружина — КЛАВДІЯ
доньки —
НІНА КАЛЬМАН з мужем ЄВГЕНОМ
ЛЮДМИЛА МЕНКО з мужем ЕНДІ
внуки —
ХРИСТИНА МЕНКО
ЛЕСИК КАЛЬМАН

Замість квітів на свіжу могилу просимо складати пожертви на Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля.

Виставка А. Сольчаника в Арлінгтоні

Арлінгтон, Вір. — Філателістична збірка „Аеронавтика із українськими пов'язаннями", яку підготував мгр інж. Андрій Дарійян Сольчаник, буде виставлена на філателістичній виставці НЕЙПЕКС'92 у готелі Шератон Нешенел, Колюмбія Пайк та Вашінгтон Бульвар, Арлінгтон, Вір. в днях 5-7 червня ц.р.

Ця 128-сторінкова збірка, яка одержала вже дві срібні нагороди на виставках МІЛ КОПЕКС'92 у Мілвокі, Віс. та ФІЛАТЕЛІК ШОВ'92 у Баксборо, Мас., складається із трьох частин: 1. Спеціялісти аеронавтики; 2. Складники аеронавтики; 3. Аеронавтичні польоти.

Відбулась...

(Закінчення зі стор. 1)

Дня 4-го грудня УАКР разом із УККА влаштували в Ню Йорку вечір для відзначення успішного референдуму в Україні.

З важнішої переписки голова У. Дячук відмітила лист на руки голови Народної Ради Депутатів академіка І. Юхновського з вітанням у річницю прийняття декларації про державний суверенітет України, лист до президента Дж. Буша перед його поїздкою до Москви і Києва, привіт українському народові на руки Верховної Ради України, з приводу позитивного вислідту референдуму дня 1-го грудня.

Запрошено на серію доповідей голову Ради Спілки Письменників України Ю. Мушкетика. Також запрошено на зустріч з громадою Ню Йорку міністра оборони України ген.-полк. Костянтина Морозова. З ним мав зустріч д-р Роман Барановський, який як представник УАКР привітав також в Києві Третій З'їзд Народного Руху України у дні 28-го лютого 1992 р.

Фінансовий референт Роман Данилюк, подав звіт на письмі, з якого присутні довідалися, що УАКР мала у звітовому періоді в приходах 84,543.35 дол., у витратах 84,811.57 дол., недобір 268.22 дол. Він також запропонував прелімінар бюджету в сумі 84,000 дол. на рік 1992. Бюджет затверджено.

За Контрольну Комісію звітував М. Турецький, який відмітив зразкове ведення фінансових справ референтом і директором канцелярії, які заслуговують на признання.

Д-р Б. Шебунчак у своєму звіті з'ясував ситуацію в Світовому Конґресі Вільних Українців, що переживає фінансову кризу, тому що членські організації такі як УККА та інші, залягають з членськими внесками. Єдиними, що правильно вплачують членські вкладки були УАКР і Конґрес Вільних Українців Канади.

Після звітів відбулися запити і дискусія, в яких порушено ряд актуальних проблем. Крім членів Екзекутиви звітували також представники таких відділів: Баффало — М. Стасюк, Дітройт — д-р Я. Березовський, Філядельфія — інж. М. Нич, Рочестер — Марія Крижанівська, Бриджпорт — А. Фалько, Ню Йорк — інж. М. Турецький. Усі вони з'ясували працю своїх відділів та обставини в поодиноких осередках.

На місце д-р Юрія Солтиса, який зрезиґнував з члена Президії Екзекутиви УКАРади обрано інж. Я. Жмуркевича, якого затвердила Крайова Рада на тому пості.

Вибрано Номінаційну Комісію на третю Конвенцію УАКРади, яка відбудеться в 1993 році і комісію для переговорів з представниками УККА в справі створення об'єднаної репрезентаційної централі американських українців. Переговори запропонувала Екзекутива УККА в листі екзекутивного заступника голови УККА, адв. Аскольда Лозинського. Як відомо раніші переговори рішила перервати Екзекутива УККА аж до часу відбуття наступної конвенції. Либонь тепер рішили перевести ревізію тієї постанови.

Нараду закінчено в 4-ій год. по полудні, а відтак відділ Ню Йорку гостив учасників вечерою в ресторані Народного Дому.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У „Свободі" з 12-го травня у відгуку Яр. Климовського на авторський вечір Марти Тарнавської п. н. „Туга за красою життя", на 4-ій сторінці, в четвертому відступі тексту, що починається назвами наголовків „Запрошення", „Зальцбурґ", 6-ий рядок після цих наголовків повинен звучати „акторка Ліза Чепіль". — Ред.

МИНУЛИЙ „ДОВГИЙ ВІКЕНД" президент Джордж Буш провів у своєму маєтку на березі Атлантичного океану. Як звичайно, він грав у гольф і плавав на катері, але на відміну від колишніх часів, Президент відмовився відповідати на запитання журналістів, яких — також на відміну від минулих років — охоронці Буша тримали на відстані. „Коли справи йдуть добре, — сказав кореспондентові газети 'Лос Анджелес Таймс' один з асистентів Буша, — кожне ваше слово звучить перемогою. Але коли не все в порядку, що ви не сказали б, буде використане проти вас". Мабуть саме тому журналістів, які освітлювали відпочинок Буша, не допустили до майданчика для гри в гольф і до церкви, яку Президент відвідав у неділю рано. Журналістів, акредитованих при Білому Домі і які звичайно супроводжують Президента при поїздках у Кеннебанкпорт, попередили про це наперед. Їм сказали, що вони побачать Президента лише на пресовій конференції і ніяких неформальних „зустрічів на галявині" не передбачається. Виключення було зроблено для кількох фотокореспондентів, які запитань не задають.

Українці Квебеку вшановують Івана Франка

Ляшін, Канада (Леся Гаврилюк). — З нагоди 100-ліття поселення українців у Канаді, в неділю, 7-го червня 1992 року, у місті Ляшін у провінції Квебек, відбудеться відкриття пам'ятника Іванові Франкові. Цей пам'ятник являє собою завершення давно заплянованого проєкту. Українська громада міста Ляшін почала переводити свій задум у життя 25 років тому, коли заходами радника міста М.В. Михалюка міська рада відкрила вулицю ім. Івана Франка. Наступний етап цього великого пляну було зреалізовано 1988 року, коли в рамках святкувань 1000-ліття Хрищення України, Василь Михалюк, молодший — також радник міста Ляшін — відкрив Парк ім. Івана Франка.

Слід згадати, що у місті Ляшін біля Монтреалю в Канаді, на 40,000 переважно франкомовних мешканців, живе приблизно 700 українців. Ця невелика громада гуртується довкола трьох установ: католицької церкви св. Василія Великого, православної церкви св. Юрія Переможця та Товариства „Просвіти". Від самих початків свого існування „Просвіта" відігравала провідну ролю в розвитку громадського життя в Ляшін. Громадські комітети, які творилися за ініціятивою „Просвіти', об'єднували членів обидвох церков і дозволяли їм працювати над спільними громадськими плянами. Таким чином, українська громада міста Ляшін, своїми силами і засобами, 1982 року поставила виставу Лесі Українки „Лісову пісню", а 1988 року в міській бібліотеці міста Ляшін, влаштувала пересувну виставку фотографій архітектурних пам'яток християнської України.

Одначе, можна сказати, що не було б ні вулиці, ні парку ім. Івана Франка, якби не було добрих стосунків між українською громадою і міською радою. Заходами, спершу пана Михалюка, старшого, а потім, за ініціятивою Василя Михалюка, молодшого, члени міської управи завжди ставилися прихильно до інтересів української громади в Ляшін. На особливу увагу заслуговує підтримка покійного посадника міста, Ґі Декарі, який зацікавився українською культурою до тієї міри, що відбув поїздку до Києва.

Думка про будову пам'ятника зродилася зараз після надання імени Івана Франка одній з вулиць Ляшіну. Громада привітала задум А. Білоцерківського та С. Герби і створила громадський комітет. Хоч цей комітет почав збирати фонди на пам'ятник, приблизно 20 років тому, то до зреалізування плянів приступивс він тільки минулого року, щоб таким чином мати змогу відмітити два важливі ювілеї: 100-ліття поселення українців у Канаді та 75-ліття з дня смерти Івана Франка.

На прохання ляшінського Комітету 100-ліття у Канаді, який очолює проф. Ярема Келебай, проєкт пам'ятника виготував архітектор Радослав Жук, а портрет Івана Франка виконав скульптор Леонід Молодожанин.

Радослав Жук, відомий архітектор модерних українських церков, викладає на МекҐільському університеті в Монтреалі та втішається великою повагою серед канадськихх та американських архітекторів. Він отримав кілька відзначень за його проєкти церков, а в 1986 році Королівський архітектурний інститут Канади наділив його Медалею генерального ґубернатора Канади за досягнення в галузі архітектури.

Леонід Молодожанин здобув признання і пошану всієї громадськості своїми пам'ятниками Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні (1964), у Буенос - Айресі (1971), та в Прудентополісі (1989). Його скульптурні портрети генерала Айзенгавера, папи Павла VI, папи Івана XXIII, та папи Івана-Павла II, враз із пам'ятником колишньому прем'єр-міністрові Канади Дж. Діфенбейкерові в Оттаві, запевнили йому провідне місце серед скульпторів світу. Тому не дивно, що 1989 року генеральний губернатор Канади вручив йому Орден Канади.

Українська громада вірить, що цей пам'ятник нагадуватиме прохожим не тільки про Івана Франка та про вклад українців у розвиток Канади, але він також стане символом дружніх стосунків між усіма мешканцями міста Ляшін.

● РОЗШУКИ ●

Українська Медично-Харитативна Служба, колишній Український Червоний Хрест на чужині пошукує:

Нагорняка Івана Васильовича, нар. в селі Красне, 28-го травня 1910 р., який був одружений з Гнатюк Параскою, нар. 20-го серпня 1915 р.

Мельничука Антона, нар. 1916 р., який був вивезений на роботу до Дрездена.

Мельничука Івана, нар. 1919 р. в Частковіцах пов. Ярослав, якого в 1941 р. забрали на війну.

Павлюка Василя Дмитровича, нар. у Волі Якубовій.

Данилюка Богдана Дем'яновича, нар. 1927 р., який був у Дивізії Галичина або у нім. Вермахті.

Березку Олексія Купріяновича, нар. 1914 р. в селі Великі доростаї, Ровенської обл., Малинівського р-ну.

Рошаковського Николая Ілліча, нар. 1908 р. в селі Устя, Снятинського р-ну.

Белея Миколу Дмитровича, який проживав у Авсбурґу, останній лист був писаний в 1954 р. до рідного села.

Хто знав би вижче пошукуваних осіб просимо подати на адресу:

UKRAINISCHER MEDIZINISCHER u. CARITATIVER DIENST
Pienzenauerstr. 15
8000 Muenchen 80, Deutschland

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ІРАС член УНС Відд. 76-го в Нюарку, Н.Дж. помер 15-го лютого 1992 року на 86-му році життя. Нар. 12-го лютого 1906 року в Україні. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дочку Анну Климко. Похорон відбувся 17-го лютого 1992 року на місцевому цвинтарі в Ґлен Спей, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МИКОЛА ЦИБАК член УНС Відд. 161-го Т-ва ім. св. Василія в Ембридж, Па. помер 24-го лютого 1992 року на 79-му році життя. Нар. 25-го лютого 1913 року в Ембридж, Па. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину, сина і дочку. Похорон відбувся 23-го березня 1992 року на цвинтарі Силван Гиллс, в Догерту Тавншип.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Гладьо, секр.

ІВАН СУЛИМА член УНС Відд. 458го Т-ва ім. С. Петлюри в Гамілтон, Онт. помер 16-го лютого 1992 року на 87-му році життя. Нар. 1904 року в Україні. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Мері, дочки Анну і Павліну та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 18-го лютого 1992 року на цвинтарі Вудленд Вотерлю в Вотерлю, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Данило Пищ, секр.

ТЕТЯНА ДОЛИНСЬКА член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, Н.Й. померла 26-го березня 1992 року на 74-му році життя. Нар. 1918 року в Камянці Подільському, Україна. Членом УНС стала 1953 року. Залишила у смутку сестру Ірину Т. Закаляк. Похорон відбувся 28-го березня 1992 року на цвинтарі св. Ґертруди в Ровей, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МИКОЛА КАРБОВСЬКИЙ член УНС Відд. 32-го Т-ва ім. Олега Ольжича в Філядельфії, Па. помер 14-го березня 1992 року на 68-му році життя. Нар. 1923 року в стейті Огайо. Членом УНС став 1973 року. Залишив усмутку дружину Анну і дві дочки. Похорон відбувся 18-го березня 1992 року на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Яців, секр.

ФИЛИМОН ФУРДА член УНС Відд. 94-го Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, Миш. помер 19-го лютого 1992 р. на 89-му році життя. Нар. 1903 року і став членом УНС 1944 року. Залишив у смутку дружину Михайлину з дітьми. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайлина Фурда, секр.

МИХАЙЛО КРИВАНЬО член УНС Відд. 220-го в Чикаґо, Ілл. помер 9-го березня 1992 року на 77-му році життя. Нар. 29-го жовтня 1914 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Катерину, синів Карла Рональда і Михайла, дві невістки Мері і Бонні і семеро внуків. Похорон відбувся 12-го березня 1992 року в мавзолею Воскресіння в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Богдан Вовчик, секр.

ОЛЕКСАНДЕР МОМОТЮК член УНС Відд. 301-го в Чикаґо, Ілл. помер 13-го березня 1992 року на 45-му році життя. Нар. 5-го березня 1947 року. Членом УНС став 1985 року. Залишив у смутку дружину Інну, братів Стефана і Богдана, дві братові, племінників і племінниць та дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 16-го березня 1992 року на цвинтарі прав. церкви св. Андрія в Блюмінґдейл, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АНДРІЙ ФАЛАТ член УНС Відд. 217-го Т-ва ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. помер 23-го березня 1992 року на 78-му році життя. Нар. 14-го листопада 1913 року в Україні. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Марію, племінників Михайла Цимбрак і Михайла Фалат з родинами, племінницю Ірену Фалат та дальшу родину в Україні і в Польщі. Похорон відбувся 26-го березня 1992 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

ГЕЛЕН КАДРИНА член УНС Відд. 123-го Т-ва ім. Св. Марії в Скрентоні, Па. померла 21-го березня 1992 року на 75-му році життя. Нар. 19-го червня 1916 року. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку мужа Вілєма, дві доньки Ілейн Руганна і Даєн Джансон, сина Вілєма чотири сестри, двох братів, 5 внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 24-го березня 1992 року на цвинтарі св. Володимира в Скрентоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Голик, секр.

МИХАЙЛО ШУК член УНС Відд. 409-го в Данмор, Па. помер 12-го березня 1992 року на 56-му році життя. Нар. 6-го червня 1935 року в Оліфант, Па. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Меріен, дочки Лісамарій Обергавзер і Лорі Шук, братів Івана і Стефана, сестри Марію Ґулу і Елизабет Шук, та двоє внуків. Похорон відбувся 17-го березня 1992 року на цвинтарі св. Івана в Стратфорді, Кт.

Вічна Йому Пам'ять!

Дженет Боланд, секр.